

МОТИВИ към ПРИСЪДА № 5/02.02.2023г., постановена по НОХД № 478/2022г. по описа на РС – Смолян.

От страна на * – гр. Смолян е внесен обвинителен акт срещу подсъдимия С. Е. В., с ЕГН: *****, за това, че за периода от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г., в гр.Смолян, ул.“*“, бензиностанция „*“, противозаконно присвоил чужда движима вещ, която владеел и пазил, а именно моторно превозно средство – лек автомобил марка „*“, модел „*“, сив на цвят, с номер на рама *, с рег. № *, на стойност 4116,46 лв., собственост на Н. Б., * – престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

В хода на съдебните прения, представителят на * – гр. Смолян поддържа внесения обвинителен акт срещу подсъдимия С. В. и пледира на същия да бъде наложено наказание „лишаване от свобода“ в минимален размер.

Подсъдимият С. Е. В. се явява лично и упълномощения защитник – адв. ** от АК – гр. Смолян. Подсъдимият В. признава изцяло фактите и обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и прави волеизявление делото да протече по реда на диференцираната процедура по глава XXVII от НПК – чл. 371, т. 2 НПК.

Защитникът на подсъдимия – адв. * поддържа становище делото да бъде разгледано по реда на глава XXVII от НПК, като моли на подсъдимия да бъде наложено наказание около минималния размер, предвиден в разпоредбата от Особената част на НК.

С оглед заявеното становище от страна на подсъдимия В., и като взе предвид задължителната за съдилищата практика, обективирана в ТР № 1/2009г. на ОСНК на ВКС, съдът намери, че са налице предпоставките делото да протече по реда на диференцираната процедура по глава XXVII НПК – съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 НПК, като подсъдимият С. В. призна изцяло фактите и обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Съдът се произнесе с определение по чл. 372, ал. 4 НПК, с което прие, че направеното от подсъдимия С. В. самопризнание се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, като обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва направеното самопризнание, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Районен съд – гр. Смолян, след като обсъди събраните в хода на досъдебното производство доказателства и направеното от подсъдимия С. В. признание на фактите и обстоятелствата, включени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и като взе предвид доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият С. В. е *

В периода от 2014 г. до 2016 г. свидетелят * * работил в Германия, в сферата на строителството. Тъй като имало нужда от още един работник, той

извикал при себе си подсъдимия С. В., с когото били добри приятели. През 2016 г. (за период от около 5 месеца), свидетелят * и подсъдимият В. работили при свидетеля Н. Б. /гражданин на */ като строители, на негови обекти, но без договор. За нуждите на работата, свидетелят Н. Б. закупил лек автомобил марка „*“, модел „*“, сив на цвят, с номер на рама *, с рег. № *, който предоставил на подсъдимия В., за да могат заедно със свидетеля * да се придвижват към обектите.

През месец юни 2016 г. подсъдимият С. В. и свидетелят * * били в отпуск и решили да се приберат на територията на Република България. Използвайки факта, че малкият регистрационен талон се намирал в автомобила, както и факта, че подсъдимият притежавал издаден от свидетеля Н. Б. документ, който оправомощавал подсъдимия да използва процесния лек автомобил, подсъдимият В. решил прибирането на територията на Република България да се осъществи с автомобила, собственост на свидетеля Н. Б.. В изпълнение на намисленото, подсъдимият В. пристигнал с автомобила на свидетеля Б. на територията на гр. Смолян, Република България. Когато подсъдимият В. и свидетелят * пристигнали в България, двамата решили автомобилът да остане при подсъдимия, като само той измежду двамата притежавал СУМПС.

На по-късен етап, подсъдимият С. В. и свидетелят * * решили да не се връщат в Германия, въпреки че обяснили на свидетеля Н. Б., че ще са в отпуск и ще се върнат на работа при него след известно време. Под предлога, че има да получава още пари за работата си при свидетеля Н. Б., подсъдимият взел решение да не връща лекия автомобил на свидетеля Б., а да продаде същия за части. За целта той разглобил автомобила в автосервиза на свидетеля * В. /чичо на подсъдимия/, находящ се в гр. Смолян, на ул. „*“, в двора на бензиностанция „*“, което станало в периода от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г., като разпродал частите - на място и чрез интернет, в това число и купето (за скрап на случайно минаващи и изкупуващи такъв). Останал само двигателят, който подсъдимият оставил на съхранение в автосервиза.

При продажбата на частите на процесния лек автомобил, подсъдимият В. получил различни суми, които използвал за себе си. След като автомобилът му не бил върнат в продължителен период от време, свидетелят Н. Б. обявил същия за издирване, в това число и чрез Шенгенската информационна система. При извършена в тази връзка дейност по образуване в РУ на МВР – гр. Смолян издирвателна преписка № 1058p[1]2204/2019 г., на 11.05.2019г., при проверка на лек автомобил „*“ с рег. № *, управляван от подсъдимия В., в багажника на същия били намерени 2 бр. регистрационни табели (немски) с № *, които подсъдимият В. впоследствие предал доброволно.

След установяване съвпадението на намерените регистрационни табели със същите по обявления за издирване горепосочен автомобил, продължило издирването на самия автомобил, при което, на 06.08.2019г. бил установен двигателят на автомобила в сервиза на свидетеля * В., като при извършения оглед на местопроизшествие двигателят бил иззет и оставен на съхранение, ведно с табелите, в склада на РУ на МВР – гр.Смолян).

В хода на досъдебното производство била назначена съдебна автооценъчна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че стойността на лек автомобил марка „*“, модел „*“, с номер на рама *, с рег. № * бензин, сив на цвят, към месец октомври 2016 г. (след приспадане на коефициента на овехтяване) е 4116,46 лв.

Така възприетата от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните в хода на досъдебното производство доказателствени материали, както и от направеното от страна на подсъдимия С. В. признание на фактите и обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, които съдът прие, че са в унисон и постанови, че ще ги използва при постановяване на присъдата по реда на чл. 372, ал. 4 НПК и с оглед задължителните постановки на ТР № 1/2009г. на ОСНК на ВКС.

Свидетелските показания и писмените доказателства, формиращи доказателствена съвкупност по делото, са безпротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо др., кореспондиращи се и взаимно допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло. Обсъдени поотделно и в съвкупност, те установяват по категоричен и безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъплението, от тук и убедително подкрепят направеното самопризнание от подсъдимия. Ето защо, съдът ползва последното за изграждане фактическите си изводи при постановяване на присъдата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намери, че подсъдимият С. В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

От обективна страна безспорно се установи, че в периода от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г., в гр. Смолян, ул. „*“, бензиностанция „*“, подсъдимият С. В. противозаконно е присвоил чужда движима вещ, която владеел и пазил, а именно моторно превозно средство – лек автомобил марка „*“, модел „*“, сив на цвят, с номер на рама *, с рег. № *, на стойност 4116,46 лв., собственост на Н. Б., *.

Присвоителните действия са извършени от страна на подсъдимия В. чрез разглобяване на процесния лек автомобил, собственост на свидетеля Б., в автосервиза на свидетеля * В. /чичо на подсъдимия/, находящ се в гр. Смолян, на ул. „*“, в двора на бензиностанция „*“ и разпродаването на същия на части за скрап - на място и чрез използване на интернет.

Преки доказателства в тази насока са самопризнанието, направено от подсъдимия С. В. по реда на чл. 371, т.2 НПК - признал изцяло фактите и обстоятелствата по обвинителния акт, съответно ценено на основание чл. 372, ал.4 НПК, в корелация и убедително подкрепено със свидетелските показания на свидетелите * В., * *, * *, * * и Н. Б., както и от заключението на вещото лице по назначената съдебна автооценъчна експертиза, така и от другите писмени доказателствени средства по делото.

От субективна страна, инкриминираното с обвинителния акт престъпно деяние е извършено от страна на подсъдимия С. В. виновно, с форма на

вината пряк умисъл. Подсъдимият В. е съзнавал, че процесният лек автомобил е чужда собственост и му е предаден да го владее и пази, но въпреки това се е разпоредил с него в свой личен интерес, като го е разглобил в автосервиза на свидетеля * В. и го е продал за части.

Относно наказанието:

Предвид приключването на наказателното производство по особения процесуален ред на съкратено съдебно следствие, в хипотезата на чл. 371, т.2 НПК - диференцирана процедура на глава XXVII НПК, обвързван от императивната разпоредба на чл. 373, ал.2 НПК, съдът определи следващото се на подсъдимия С. В. наказание, при условията на чл. 58а НК, във вр. чл. 54 НК.

Съдебният състав взе предвид добросъвестното процесуално поведение на подсъдимия С. В. в хода на наказателния процес, направеното от него самопризнание още в хода на досъдебното производство, което съобразно ТР № 1/2009г. на ОСНК на ВКС би могло да се цени като смекчаващо обстоятелство, проявеното от подсъдимия критично отношение и разкаянието му за случилото се, чистото съдебно минало на подсъдимия, както и добрите му характеристични данни. Съдът намери, че по делото не са налице обстоятелства, които да отегчават наказателната отговорност на подсъдимия В..

Ето защо, съблюдавайки целите на наказанието /генералната и частната превенция/, които законодателят е установил в разпоредбата на чл. 36 НК, настоящият съдебен състав прецени, че справедливото наказание, което следва да се наложи на подсъдимия С. В. е „лишаване от свобода“ за срок от дванадесет месеца. Така определеното на подсъдимия наказание, на основание чл. 58а, ал.1 НК, съдът намали с 1/3, т.е с четири месеца /спрямо цялото/, в резултат на което като окончателно наказание наложи на подсъдимия С. В. наказание "лишаване от свобода“, за срок от осем месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 НК отложи изпълнението на същото с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

При този изход на делото, на основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът осъди подсъдимия С. В. да заплати в полза на ОДМВР – гр. Смолян сумата от 1364, 26 /хиляда триста шестдесет и четири лева и двадесет и шест стотинки/, представляваща направени в хода на досъдебното производство разноски.

С постановената присъда съдът се произнесе и относно разпореждане с веществените доказателства по делото, като приложи разпоредбата на чл. 111 НПК и постанови веществените доказателства - 2 бр. немски регистрационни табели с надпис * и 1 брой двигател от автомобил с номер *, с надпис на латиница „*“, на съхранение в РУ на МВР – гр.Смолян да се върнат на собственика Н. Б. - гражданин на Федерална Република Германия.

Така мотивиран, съдебният състав постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

